

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy w Otwocku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Konrad Bronowski

Protokolant: st.sekr.sąd. Anna Bodalska-Krydowska, Ewelina Mucha

przy udziale Doroty Myszak-Wieczorek, Marcina Gajdamowicza, Jadwigi Rybak - Prokuratorów Prokuratury Rejonowej w Otwocku

po rozpoznaniu w dniach 19 września, 2 grudnia 2016 roku, 24 stycznia 2017 roku na rozprawie

sprawy **M. R.**

syna W. i B. z domu K., urodzonego w dniu (...) w W.

oskarżonego o to, że w okresie od 10 do dnia 25 sierpnia 2011 roku w miejscowości K. na ul. (...), pow. (...) woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą po uprzednim przecięciu łańcucha z kłódką zabezpieczającą bramę wjazdową weszli na działkę a następnie dokonali wyłamania desek w drzwiach wejściowych w budynku chlewni oraz wybiciu otworu w ścianie budynku ubojni dostali się do wewnątrz, skąd zabrali w celu przywłaszczenia 100 sztuk arkuszy blachy cynkowej, zerwali ze ścian instalację elektryczną, dwie stolnice masarskie i agregat chłodniczy w łącznej wartości strat 42000 zł na szkodę T. W., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

I. w ramach zarzucanego oskarżonemu M. R. czynu z art. 279 § 1 k.k. uznaje oskarżonego za winnego tego, że w dniu 24 sierpnia 2011 roku w miejscowości K. na ul. (...), powiatu (...), województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. B. (1) usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia elementów ze stali nierdzewnej w postaci dwóch stolnic masarskich, przewodów instalacji elektrycznych o łącznej wartości około 5700 zł na szkodę T. W. lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję Policji, co stanowi czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazuje oskarżonego na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierza oskarżonemu M. R. grzywnę w rozmiarze 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na 10 (dziesięć) złotych;

III. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. R. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat;

IV. na podstawie art. 73 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. oddaje oskarżonego M. R. w okresie próby pod dozór kuratora;

V. na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego M. R. w okresie próby do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu i używania środków odurzających;

VI. zwalnia oskarżonego M. R. od ponoszenia kosztów sądowych, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

M. R. został oskarżony o to, że w okresie od 10 do dnia 25 sierpnia 2011 roku w miejscowości K. na ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą po uprzednim przecięciu łańcucha z kłódką zabezpieczającą bramę wjazdową weszli na działkę a następnie dokonali wyłamania desek w drzwiach wejściowych w budynku chlewni oraz wybiciu otworu w ścianie budynku ubojni dostali się do wewnątrz, skąd zabrali w celu przywłaszczenia 100 sztuk arkuszy blachy cynkowej, zerwali ze ścian instalację elektryczną, dwie stolnice masarskie i agregat chłodniczy w łącznej wartości strat 42000 zł na szkodę T. W., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

Na podstawie ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 24 sierpnia 2011 roku M. R. wraz ze swoim znajomym R. B. (1) około godziny 16:00 udał się samochodem marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), należącym do R. B. (1), do miejscowości K.. Obaj mężczyźni podjechali do budynku nieczynnej chlewni - ubojni znajdującej się na ulicy (...), której właścicielem jest T. W.. Obu mężczyzn wchodzących na posesję z okna swojego domu zauważył funkcjonariusz policji A. G., który na miejsce wezwał policję. Po wyjściu z samochodu obaj mężczyźni weszli na teren posesji przez dziurę w siatce ogrodzeniowej, następnie weszli do otwartego budynku chlewni i ubojni, skąd chcieli zabrać dwie stolnice masarskie oraz przewody instalacji elektrycznej. M. R. przy użyciu diaksa i szlifierki kątovej zaczął przecinać stolnicę masarską, jednak w szlifierce zużyła się tarcza. Mężczyźni spostrzegli nadjeżdżający radiowóz i zaczęli uciekać zostawiając przygotowane do zabrania przedmioty.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień oskarżonego (k. 77v-78, k. 79v, oraz z k. 69-70, k. 84, k. 132 akt sprawy SR w Otwocku sygn. akt II K 1115/11 zeznań świadków: T. W. (k. 78- 79v, oraz z k. 4-5v, k. 53v-54, k. 97v-98, k. 583-585 akt sprawy SR w Otwocku sygn. akt II K 1115/11), A. G. (k. 87v-88, oraz k. 13v-14, k. 601-602 akt sprawy SR w Otwocku sygn. akt II K 1115/11), R. B. (1) (k. 88-89v oraz k. 64-65, k. 81, k. 141, k. 152, k. 329-330), B. R. (k. 89), M. B. (k. 103-104, oraz k. 77v-78, k. 105v-106, k. 601 akt sprawy SR w Otwocku sygn. akt II K 1115/11), P. P. (k. 104), D. S. (k. 104) oraz dowodów z dokumentów z akt sprawy SR w Otwocku sygn. akt II K 1115/11: protokołu oględzin miejsca (k. 9-12), protokołu oględzin rzeczy (k. 15), protokołu przeszukania (k. 22-24, k. 27-30), protokołu eksperymentu (k. 25-26), protokołu oględzin miejsca (k. 35-36), kopii formularza przyjęcia odpadów (k. 40), protokołu zatrzymania (k. 42), protokołu przeszukania pomieszczeń (k. 44-45), protokołu zatrzymania (k. 47), protokołu oględzin miejsca (k. 55-56), protokołu przeszukania (k. 74-76), protokołu okazania rzeczy (k. 97-98, k. 101-102), pokwitowania (k. 99, k. 100), kopii formularzy (k. 107-110), protokołu okazania rzeczy (k. 114-115), pokwitowania (k. 119, k. 129-130), dokumentacji fotograficznej (k. 134-137), opinii biegłych psychiatrów (k. 260), opinii biegłego z zakresu wyceny ruchomości (k. 646-649), wyroku w sprawie o sygnaturze akt II K 1115/11 (k. 658-659).

Oskarżony M. R. przesłuchany po raz pierwszy w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia, w których wskazał, iż w środę 24 sierpnia 2011 roku stał przed sklepem w L., ok. godz. 15:00 zatrzymał się R. B. (1) i zaproponował oskarżonemu, żeby się z nim przejechał. Po drodze R. B. (1) powiedział oskarżonemu żeby wziął diaksa i szlifierkę do cięcia, a następnie obaj mężczyźni udali się do opuszczonego budynku, jednak oskarżony nie wiedział dokąd pojechali. Padał wtedy deszcz. Kiedy przyjechali na miejsce wszystko było pootwierane. Nic nie wyłamywali, był już wykonany otwór w ścianie, weszli do środka, nic nie cieli, w budynku nie było prądu. Po jakimś czasie B. powiedział, że jedzie policja, zaczęli uciekać. Oskarżony zostawił diaksa, rozdzielili się. Oskarżony doszedł na stację PKP do C. i wrócił pociągiem do P.. Nigdzie więcej nie jeździł z B.. Jak uciekali to samochód B. został na miejscu.

Przesłuchany ponownie w trakcie postępowania przygotowawczego oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia, w których wskazała, że wszedł do chlewni, drzwi były otwarte. R. B. (1) chciał pociąć blachę, która tam była, ale nie było prądu. Oskarżony chciał stamtąd wyjść, ale B. zobaczył, że jedzie policja i zaczęli uciekać. Widział, że posesja na której była blacha jak również sama blacha nie należy do B..

Przesłuchany na rozprawie oskarżony częściowo przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia, w których wskazał, że był na miejscu, ale nie wynosił rzeczy i nie wyłamывał krat. Kiedy pojechali

na miejsce, wszystko było otwarte, oskarżony niczego nie ukradł i niczego nie wrywał. Pojechał ukradć, żeby mieć na narkotyki, potem przyjechała policja, oskarżony uciekł. Pomysł, żeby jechać do ubojni był R. B. (1), mówił on oskarżonemu, że był tam wcześniej i że ma coś do zabrania, że wejdą, zabiorą to co miał do zabrania B., a następnie wrócą do domu. Oskarżony nie wie co było do zabrania, weszli do środka B. zaczął ciąć blachę, przyjechała policja i zaczęli uciekać. W środku były blachy oparte o ścianę.

Oceniając wyjaśnienia złożone przez oskarżonego Sąd jedynie częściowo przyznał im walor wiarygodności, w zakresie w którym M. R. wyjaśnił, że w dniu 24 sierpnia 2011 roku wspólnie z R. B. (1) samochodem R. B. (1) pojechał do opuszczonego budynku, celem dokonania kradzieży, jak również, iż R. B. (1) był już wcześniej na miejscu kradzieży. Oskarżony wspólnie z R. B. (1) weszli na teren ubojni jak również do budynku, który był otwarty. W tym zakresie wyjaśnienia złożone przez oskarżonego są jasne, spójne, logiczne. Znajdują potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w tym w zeznaniach złożonych przez R. B. (1) jak również świadka A. G., który widział jak oskarżony wraz z R. B. (1) wszedł na teren ubojni. W pozostałym zakresie w szczególności odnośnie tego, iż oskarżony miał jedynie towarzyszyć R. B. (1) jak również iż nie przecinał blachy wyjaśnienia złożone przez oskarżonego stanowią jedynie przyjętą przez niego linię obrony, mającą na celu umniejszenie jego roli w zdarzeniu.

Oskarżony M. R. nie był karany (k. 71).

Wobec wątpliwości co do poczytalności Sąd dopuścił dowód z opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, którzy sporządzili opinię po przeprowadzeniu badania ambulatoryjnego oskarżonego, nie stwierdzając wątpliwości co do poczytalności oskarżonego. Sąd rozstrzygając sprawę oparł się na opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów (k. 260), uznając, iż jest ona jasna, spójna, pełna, bez wewnętrznych sprzeczności.

Sąd rozstrzygając sprawę oparł się na opinii biegłego z zakresu wyceny ruchomości E. G., uznając, iż jest ona jasna, pełna, spójna, nie ma w niej wewnętrznych sprzeczności. Biegły w opinii wskazał, w jaki sposób została obliczona realna wartość przedmiotów, które usiłował ukradć oskarżony. Sąd oceniając opinię nie dopatrywał się okoliczności umniejszających jej wartość.

Sąd zważył co następuje.

W ocenie Sądu oskarżony M. R. swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa określonego w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. a nie z art. 279 § 1 k.k., a o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonym Sąd na podstawie art. 399 § 1 k.p.k. uprzedził obecne strony na rozprawie.

Odpowiedzialności karnej za czyn z art. 278 § 1 k.k. podlega ten kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą. Przepis art. 13 § 1 k.k. wskazuje na formę stadialną przestępstwa w postaci usiłowania.

Materiał dowodowy zgromadzony w przedmiotowej sprawie w tym wyjaśnienia oskarżonego w części uznanej przez Sąd za wiarygodne, jak również zeznania świadków A. G., R. B. (1) pozwoliły na ustalenie, iż w dniu 24 sierpnia 2011 roku oskarżony wspólnie z R. B. (1) udali się na teren nieczynnej ubojni należącej do T. W., skąd chcieli zabrać dwie stolnice masarskie oraz przewody instalacji elektrycznych. Jak wynika z zeznań bezpośredniego świadka zdarzenia – funkcjonariusza policji A. G., mężczyźni weszli na teren posesji, bez konieczności dokonywania otworów, czy przecinania siatki, bo takie już były zrobione przez nieustaloną osobę. Na posesji byli ok. 20-30 minut zanim przyjechała wezwana przez A. G. policja. Po tym jak M. R. i R. B. (1) zorientowali się, że na miejsce jedzie radiowóz uciekli pozostawiając wszystkie rzeczy, które chcieli zabrać. Dowody przeprowadzone w przedmiotowej sprawie nie pozwoliły na przyjęcie, aby poza dniem 24 sierpnia 2011 roku oskarżony był na terenie ubojni – chlewni w celu dokonania przestępstwa lub jego przygotowania.

Oceniając zeznania złożone przez pokrzywdzonego T. W. Sąd uznał je za wiarygodne poza tym ich zakresem, w którym wskazywał on, iż te same osoby, które wcześniej dokonywały włamania na terenie ubojni są sprawcami kradzieży z dnia 24 sierpnia 2011 roku, bowiem w tym zakresie twierdzenia pokrzywdzonego nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, sam świadek formułując taką tezę opiera się na domysłach a nie

na wiedzy opartej na faktach. W pozostałym zakresie Sąd uznał zeznania pokrzywdzonego za jasne, spójne, logiczne, adekwatne do udziału w sprawie.

W ocenie Sądu relacja świadka A. G. również zasługiwała na przyznanie jej waloru wiarygodności w całości, bowiem jest ona jasna, spójna, logiczna, adekwatna do udziału w sprawie. A. G. był bezpośrednim świadkiem jak oskarżony wspólnie z R. B. (1) weszli na teren ubojni, jak również widział jak uciekają przed policją. A. G. w swojej relacji wskazał, iż nie jest możliwe, aby w czasie w którym oskarżony wraz z R. B. (1) przebywali na terenie ubojni dokonali zniszczeń, które tam powstały.

Sąd jako wiarygodne uznał zeznania świadka R. B. (1) w zakresie, w którym przyznał, iż wspólnie z oskarżonym chciał dokonać kradzieży z terenu ubojni, zaś pomysł kradzieży należał do oskarżonego, jak również wcześniejsze wyjaśnienia w części w której wskazywał on na przebieg zdarzenia. W ocenie Sądu relacja świadka jest jasna, spójna, logiczna. W części w której świadek wskazał, że M. R. nie miał blachy, której kradzieży chcieli dokonać, jak również w części w której świadek stwierdził, iż nie wie po co M. R. pojechał z nim na miejsce Sąd odmówił zeznaniom świadka waloru wiarygodności.

Sąd walorem wiarygodności obdarzył zeznania świadka B. R. uznając iż są one jasne, spójne, logiczne, adekwatne do udziału w sprawie. W swojej relacji świadek wskazała, iż nie była na miejscu zdarzenia, nie wiedziała o dokonanej przez syna kradzieży, jednak była obecna podczas przeszukania, w czasie którego funkcjonariusze policji nie ujawnili żadnych przedmiotów pochodzących z przestępstwa.

Na przyznanie waloru wiarygodności zasługiwały również zeznania świadków P. P. i D. S., funkcjonariuszy policji, którzy wykonywali czynności na miejscu zdarzenia. Co prawda w czasie rozprawy świadkowie nie pamiętali już szczegółów zdarzenia, jednak wskazali, iż w czasie zdarzenia nie udało im się zatrzymać osób, które były na terenie ubojni.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków M. B., R. B. (2), D. B., C. K., M. P. jednak zeznania tych świadków nie przyczyniły się do rozstrzygnięcia sprawy, bowiem świadkowie opisywali zdarzenia, które nie dotyczyły oskarżonego M. R..

Sąd jako w pełni wiarygodne uznał dowody z dokumentów przeprowadzonych i ujawnionych w toku postępowania, gdyż ich prawdziwość oraz treść nie budzi wątpliwości.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy na podstawie którego Sąd ustalił stan faktyczny jest jednoznaczny, nie budzi wątpliwości i pozwala na przyjęcie iż oskarżony dopuścił się czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k.

W toku postępowania Sąd uprzedził na podstawie art. 399 § 1 k.k. obecne strony o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonym z art. 279 § 1 k.k. na czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k.

Zmieniając kwalifikację prawną czynu jak również opis czynu zarzucanego oskarżonemu Sąd miał na uwadze, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, iż swoim zachowaniem oskarżony wypełnił znamiona przestępstwa określonego w art. 279 § 1 k.k.

Przepis art. 279 § 1 k.k. penalizuje kradzież z włamaniem. Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego, że „kradzież z włamaniem zachodzi wtedy, gdy jej sprawca zabiera mienie w celu przywłaszczenia w następstwie usunięcia przeszkody materialnej, będącej częścią konstrukcji pomieszczenia zamkniętego lub specjalnym zamknięciem tego pomieszczenia, utrudniającym dostęp do jego wnętrza.” (por. Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2002 r., III KKN 423/00 LEX nr 75463).

W niniejszej sprawie zgromadzony materiał dowodowy nie pozwolił na ustalenie, aby oskarżony wspólnie z R. B. (1) dokonali włamania do budynku chlewni dokonując uprzednio przecięcia łańcucha z kłódką zabezpieczającą bramę wjazdową, wyłamanie desek w drzwiach wejściowych do budynku chlewni oraz wybicie otworu w ścianie budynku ubojni. Jak wynika bowiem z zeznań bezpośredniego świadka A. G. oskarżony i R. B. (1) przebywali przez zbyt

krótki okres czasu na terenie chlewni, aby dokonać tych czynności. Nadto przeprowadzone dowody nie pozwoliły na ustalenie, aby oskarżony wspólnie z R. B. (1) był na terenie ubojni w innym czasie niż w dniu 24 sierpnia 2011 roku. Za takim stanowiskiem przemawiają przede wszystkim zeznania R. B. (1), który przyznał, iż sam był wcześniej na terenie ubojni – chlewni, koło której przejeżdżał na rowerze, zaś wspólnie z oskarżonym był tam tylko raz. Czynności wykonane w sprawie, w tym między innymi przeprowadzone przeszukania u oskarżonego i R. B. (1) nie ujawniły aby posiadali oni inne przedmioty pochodzące z kradzieży dokonanych na terenie chlewni – ubojni. Oskarżony jak również R. B. (1) w swoich wyjaśnieniach, jak również zeznaniach w przypadku R. B. (1) konsekwentnie wskazywali tylko na jeden raz kiedy na miejscu był obecny oskarżony.

Wobec powyższego Sąd zmienił opis czynu zarzucanego oskarżonemu uznając go za winnych tego, że w dniu 24 sierpnia 2011 roku w miejscowości K. na ul. (...), powiatu (...), województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. B. (1) usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia elementów ze stali nierdzewnej w postaci dwóch stolnic masarskich, przewodów instalacji elektrycznych o łącznej wartości około 5700 zł na szkodę T. W. lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję Policji.

Sąd uznał, że społeczna szkodliwość czynu oskarżonego była znaczna. Oskarżony dążył do zwiększenia swojego majątku kosztem pokrzywdzonego, naruszając dobra chronione prawem w postaci prawa własności.

Zgodnie z art. 9 § 1 k.k. czyn zabroniony popełniony jest umyślnie, jeżeli sprawca ma zamiar jego popełnienia, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godzi.

Sąd uznał, iż M. R. dopuścił się zarzucanego mu czynu umyślnie. Oskarżony świadomie chciał dokonać zaboru mienia T. W., zaś zarobione za złom pieniądze przeznaczyć na narkotyki.

W związku z powyższym Sąd uznając winę oskarżonego za udowodnioną i nie budzącą wątpliwości i przypisał mu umyślne popełnienie czynu określonego w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k.

Sąd wymierzając karę miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 § 1 i 2 k.k., opierając się na nich wymierzył oskarżonemu za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu zachowanie oskarżonego cechowało się znacznym stopniem społecznej szkodliwości, godząc w prawo własności.

Sąd miał również na uwadze, iż oskarżony nie był dotychczas karany, jak również iż przyznał się do popełnienia przypisanego mu czynu.

Sąd mając na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 § 1 k.k. uznał, iż okoliczności niniejszej sprawy, w tym warunki osobiste oskarżonego, a także jego sposób życia wskazują, iż kara 8 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu. Pozwoli oskarżonemu zrozumieć naganność jego zachowania, jak również zmobilizuje do przestrzegania prawa w przyszłości. Z tych też względów uznać należy, iż wymierzona oskarżonemu kara spełni również swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze jak również w zakresie społecznego oddziaływania. Odniesie ona w stosunku do oskarżonego pozytywny skutek.

Wobec powyższego Sądu uznał, iż orzeczona wobec oskarżonego kara odniesie pozytywny skutek i będzie on w przyszłości przestrzegał porządku prawnego.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby 3 lat. W ocenie Sądu okres ten pozwoli na weryfikację zachowania oskarżonego w tym przyjętej wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej. W przypadku oskarżonego spełnione zostały przesłanki z art. 69 § 1 i 2 k.k. Postawa oskarżonego, który dotychczas pozostaje osobą niekaraną jak również okres czasu jaki upłynął od zdarzenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania wskazuje, iż kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest wystarczająca dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, jak również zapobieżenia powrotowi do przestępstwa w przyszłości. Oskarżony, który od czasu popełnienia przedmiotowego przestępstwa nie wszedł więcej w konflikt z prawem, swoją postawą wskazuje, iż popełnienie

przestępstwa, będącego przedmiotem rozpoznania w przedmiotowej sprawie miało jedynie charakter incydentalny. Sąd miał również na względzie, że oskarżony podjął terapię z uzależnienia od narkotyków, prowadzi życie we wspólnocie osób, które taką terapię przeszły, zerwał relacje ze środowiskiem w jakim przebywał w czasie popełnienia przestępstwa, w chwili obecnej przestrzega porządku prawnego. Powyższe okoliczności uzasadniają przyjęcie, że oskarżony, mimo nie wykonania kary pozbawienia wolności, będzie przestrzegał porządku prawnego i nie popełni ponownie przestępstwa.

Na podstawie art. 33 § 1 i 2 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu M. R. karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka. Orzekając w tym zakresie Sąd miał na uwadze, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa skierowanego przeciwko dobru jakim jest mienie, chcąc osiągnąć korzyść majątkową kosztem majątku pokrzywdzonego. Nadto orzeczona kara grzywny będzie miała dla niego wychowawczy charakter. Jednocześnie Sąd uwzględnił sytuację rodzinną i majątkową oskarżonego, który jest kawalerem, nie pracuje, nie posiada majątku, jednak jest osobą młodą, i ma możliwość podjęcia pracy zarobkowej.

Na podstawie art. 73 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Sąd oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora. Rola kuratora nie będzie ograniczała się jedynie do tego, aby weryfikować zachowanie oskarżonego, ale również ma na celu pomoc oskarżonemu w powrocie na drogę postępowania zgodnego z obowiązującym porządkiem prawnym. Sąd miał również na względzie wychowawczy charakter tego środka i pozytywny jego wpływ na przestrzeganie przez oskarżonego porządku prawnego.

Na podstawie art. 72 § 1 pkt. 5 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego w okresie próby do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu i używania środków odurzających. Rozstrzygnięcie w tym zakresie jest w przypadku oskarżonego zasadne, bowiem oskarżony jest osobą uzależnioną od środków psychoaktywnych, przestępstwa kradzieży chciał dokonać, aby posiadać pieniądze na narkotyki.

Sąd rozstrzygając o karze i środkach karnych oparł się na podstawie art. 4 § 1 k.k. na brzmieniu tych przepisów w wersji obowiązującej przed dniem 1 lipca 2015 roku, jako że były one względniejsze dla oskarżonego, m.in. przewidując fakultatywność orzekania obowiązków w okresie próby oraz korzystniejszy dla oskarżonego sposób obliczania okresu pozbawienia wolności na poczet orzeczonej kary.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa. W ocenie Sądu mając na uwadze sytuację oskarżonego, brak majątku, jak również konieczność uiszczenia w pierwszej kolejności należności z tytułu orzeczonej kary grzywny Sąd uznał, iż uiszczenie należności sądowych byłoby dla niego zbyt uciążliwe.

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji.